

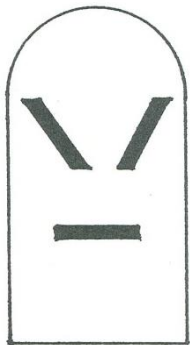
Irene Johansson

Många frågar mig varför Babba, Bibbi och Bobbo fick sina egenskaper enligt beskrivning i boken Språkutveckling hos handikappade barn 2: Ordstadium (Studentlitteratur 1990). Jag ska försöka förklara.

Figurerna skapades i ett projekt på 1980-talet med syftet att studera om diskriminering kunde tränas upp hos små barn med auditiva perceptionsproblem. Det behövdes någon typ av figur/föremål att knyta ljudsekvenserna till för att testa om barnen hörde skillnad efter övning. Vi valde att pröva de tre grundläggande vokalerna i – o – a.

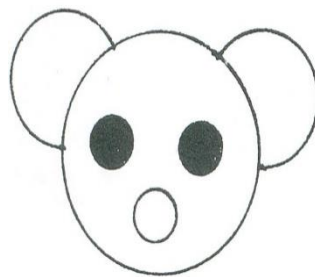
Figuren som fick representera vokalen [i], **Bibbi**, fick en spetsig smal form efter upplevelser hos icke-fonetisk kunniga personer av hur uttalet av vokalen [i] låter och känns. Figuren **Bobbo** som representerade vokalen [u] fick sin runda form enligt samma kriterier. Figuren **Babba** som representerar vokalen [ɑ] var svårare att bestämma eftersom upplevelserna skiljde sig en del. Slutligen segrade beskrivningen att vokalen [ɑ] låter och känns baktung och rund.

Eftersom experimentbarnens problem var auditiv perception föll det sig självklart att ge multisensoriella ledtrådar till ljudupplevelsen. Därför kom de tre figurerna att också skiljas visuellt i färg och ansiktsgestaltning samt taktilt i tygen struktur och stoppning.

Bibbi

Strävt gult tyg.
Stoppad tätt med
ärtor.

Bobbo

Mjukt blått tyg.
Stoppad med bomull

Babba

Mjukt rött tyg.
Stoppad medelhårt
med risgryn